

Bratři a sestry,

na začátku vám prozradím jednu věc. Slavím dnes takové malé jubileum. Je to už sté kázání, kterým mohu z Boží milosti posloužit zde v Růžďce. Mé představy o sté bohoslužbě byly samozřejmě jiné, než že zde budu v modlitebně téměř sám. Ale víte, jak to je: **Člověk miní...** a dál to už znáte. Svým způsobem tohle číslo zase tolik neznamená, i když vypovídá minimálně to, že ten čas tak rychle letí. 100 nedělí, sto týdnů...

Čísla, která mají ale mnohem větší sledovanost, jsou ta stále se zvyšující. Počty nakažených, hospitalizovaných a zemřelých. Čísla, která ovlivňují chod naší společnosti. Čísla, která nás nutí přijímat různá opatření, abychom je snížili, nebo ještě lépe, srazili je až k nule. Čísla, která straší a znepokojují.

Jak se na taková čísla má dívat křesťan? Má je brát vážně, anebo se upokojoval, že správných křesťanů se to netýká? A kdo je tedy ten správný křesťan? Bratři a sestry, ta čísla nelžou. Mezi nakaženými je i mnoho křesťanů. A to i těch, kteří jsou považováni nebo se považují za velmi zbožné či horlivé. A rovněž i těch, kteří měli zaručený recept. Přikrývali se např. v modlitbách krví Pána Ježíše, odmítali a vyháněli vir ve jménu Ježíše, scházeli se k modlitbám. Takto je potřeba se jistě modlit. Někdy nás ale Bůh chce naučit něco víc. Modlitba pro nás křesťany ale zůstává velmi důležitou a potřebnou devízou i vakcínou. V mnoha případech totiž konkrétní přímluvná modlitba opravdu ochránila, anebo alespoň zmírnila průběh nemoci nakažených. Z těchto faktů, statistik a čísel ale vyplývá, že i my křesťané jsme lidé, tudíž **nádoby křehké a zranitelné**. Proto i křesťan by měl brát nařízení vlády vážně a zodpovědně. A když pan prezident Zeman v pátečním projevu říkal, že naše jediná zbraň jsou roušky, tak nelze jinak, než souhlasit. Ovšem přeci jen bych ho zde ještě doplnil. Naši zbraní je i modlitba a důvěra v Boží ochranu. Důvěra, že nás Bůh provede vším zlým a zachrání nás skrze Krista pro věčnost.

A tak v tom dnešním kázání bych se, bratři a sestry, chtěl zamyslet nad tím, proč Bůh dal člověku i rozum. Zdravý rozum by si měl přece umět mnohé správně spočítat a vyhodnotit. Koneckonců sám Pán Ježíš se nás ptá: **Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby?** K této Ježíšově otázce máme my v Růžďce celkem čerstvou zkušenost. Opravovali jsme střechu a fasádu věže našeho kostela. Náklady byly vyčísleny předem. A takový rozpočet je dnes téměř nutností, abyste mohli získat např. dotace. Jelikož ale náklady byly opravdu hodně vysoké, rozhodli jsme se pořádat i veřejnou sbírku s důvěrou, že Bůh dílo požehná a nakloní srdce mnohých. Díky štědrosti vás dárců se dílo podařilo. Chtěl bych touto cestou ještě jednou všem poděkovat.

Vrátíme-li se ale k podstatě slov Pána Ježíše, pak je potřeba si položit otázku, co těmi slovy vlastně myslel. Víme přece, že k učedníkům mluvil v podobenstvích. A právě na praktických příkladech ze života touto formou ukazuje, jak máme v životě jednat v konkrétních situacích a podle čeho si zařídit svůj život. **Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby?** Tady se zdá, že je to o matematice. Nebo chcete-li o počítání. Co tím ale má ve skutečnosti Pán Ježíš na mysli? Ve světle jiného podobenství O domu na skále a na písku, se můžeme domnívat, že i zde se jedná vlastně o lidský život a o to, na jakém základu ho stavíme. Jsme-li obráceni k Bohu a spoléháme-li na Něj, pak se náš dům života nikdy **nezbortí, neboť je postaven na skále**. Nepočítáme-li ve svém životě s Bohem, pak přichází krach. Krach neboli fiasko, přichází ale také na toho, kdo si to v životě špatně spočítal a nevytrval. Tak jako v tom Ježíšově přirovnání ten, který si nespočítal náklady: **Jinak – až položí základ a nebude moci dokončit – vysmějí se mu všichni, kteří to uvidí. ,To je ten člověk,‘ řeknou, ,který začal stavět, ale nemohl dokončit.** Spočítat si náklady, umět dobře hospodařit, to je do života velmi důležité. Co je ale ještě důležitější, umět si spočítat a vyhodnotit svůj život. Nestačí dobře začít, ale i dobře skončit. Nestačí uvěřit v Ježíše Krista, a pak se od Něj odvrátit. To je ten, který dobře začal, chodil do kostela, modlil se, ale dnes už na Boha zapomněl. To je ta nedokončená věž. **Nauč nás počítat naše dny, at' získáme moudrost srdce.** Takovou prosbu známe z 90. žalmu. Prosba, která nás staví do reality. Během pandemie vidíme rozporuplný obraz. A třeba ho jednou někdo i namaluje. Na jedné straně této malby vidíme temné zákoutí, je tam nemoc, smrt, smutek, pláč a na druhé radost a veselí těch, kteří se uzdravili. Jsme jistě potěšeni, když někteří mají lehký průběh a jsme jistě potěšeni, když slyšíme, že se uzdravili i někteří senioři. Jenže uběhne několik let a člověk stejně umře. Jaká to pak sláva? Co se máme tedy naučit počítat, abychom získali moudrost srdce? To co říká Boží slovo: **Kdo uvěřil v Ježíše Krista, má život věčný, kdo neuvěřil, ten nemá život věčný.** Ten, kdo svůj život odevzdal Ježíši Kristu jako svému Pánu a Spasiteli, ten bude zachráněn. A to je ten, který dokončí skrze Boží milost stavbu věže, stavbu svého života. Protože pouze Kristus je schopen pokrýt náklady na stavbu věže tvého života a uhradit všechny pohledávky a ještě ti pomoci stavět tvůj život a být s tebou. Naproti tomu, bez Krista nikdo nedokončí věž svého

života, nepřijde do Božího království, protože to není možné. A ten, který uvěřil v Ježíše Krista a pak ale odpadl, to je ten, který sice položil základ, ale pak to skončilo fiaskem, protože odmítl Kristův dar. A radost dnes uzdravených, kteří jsou si ale vědomi, že zde na světě už zase tak dlouho nebudou, ale Krista odmítají, tato radost z pohledu věčnosti, bude mít jepičí život. A tak na tom obrazu by mohly být namalovány i dveře do Božího království, ovšem kolik postav ze všech tam bude namalováno, že tam kráčí?

Takže co si máme vlastně spočítat a vyhodnotit? Realitu toho, jak to bude s našimi životy po naší smrti. A Písmo také říká, že **máme být připraveni, vždyt' nevíme dne ani hodiny**, a taky abychom **nepromeškali vstup do Božího království**. To je to, co si má rozumný člověk umět spočítat zde na zemi. Protože na věčnosti už bude pozdě. Je to podobné jako ve hře Divadla Járy Cimrmana *Dobytí severního pólu*. Na drsném severu jim došlo jídlo. Avšak pan magistr, který to měl na zodpovědnost, říkal, že to přesně spočítal na cestu tam. A že spočítáno to bylo správně, akorát to zapomněl vynásobit dvěma. Náklady svého života z pohledu věčnosti si spočítejme nyní. Máme tam velké dluhy. Hřích je vlastně něco jako dluh. Lituje nyní svých hříchů a prosme za odpuštění. S vírou, že pouze Kristus **vymazal dlužní úpis** tomu, kdo svých vin lituje a věří, že Kristus za něj zaplatil. Dejme si své životy do pořádku nyní, dokud je čas, neboť na lítost na věčnosti již nebude brán zřetel.

Podobné je to, bratři a sestry, také v tom druhém příkladu Pána Ježíše: **Nebo má-li nějaký král táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavít tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Nemůže-li, vyšle poselstvo, dokud je jeho protivník ještě daleko, a žádá o podmínky míru**. Moudrý král si nejprve musí dobře rozmyslet, zda se postavít dvojnásobné přesile. Nejde bezhlavě do útoku, emoce by zde asi nestačily. Zde jsou rozhodující ta čísla. A nemá taky moc času. Tento příklad k nám dnes může mluvit samozřejmě trochu i jinak. Vir, jak ukazují čísla, nabírá na síle a získává převahu. S ním se ale určitě nechceme smířit. Abychom ale zvítězili, chce to poradu, disciplínu a získat moudrost srdce.

A pro tu moudrost se podívejme ještě právě do Starého zákona, do doby Soudců. Izraelci v zaslíbené zemi se ptali, proč ty okolní národy jim nedají pokoj. **I vystoupil posel Hospodinův z Gilgálu do Bokímu a volal: „Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterou jsem přísahou slíbil vašim otcům. Prohlásil jsem: „Svou smlouvu s vámi navěky nezruším. Vy však nesmíte uzavřít žádnou smlouvu s obyvateli této země. Jejich oltáře rozkopáte.“ Vy jste mě neuposlechli. Čeho jste se to dopustili? Proto jsem také prohlásil: „Nevypudím je před vámi. Budou vám osidlem a jejich bohové vám budou léčkou.“** Božstvo okolních národů bylo pro Izraelce určitým lákadlem. A co si do života pustili, to tam měli. Mluví to dnes i k nám. Co si člověk pustí do života, to se ho zmocní. **A co se ho zmocní, to ho zotročí**. Lákadel v tomto světě máme plno. Mnohá lákadla odvedou od živého Boha. Svůj čas věnujeme jinak, než např. modlitbě, Božímu slovu a dalším hodnotám Božího království. Pak se ale nemůžeme divit mnohým těžkostem. Bůh je pouze tam, kam Ho pustíme. A kam Ho nepustíme, tam není.

V době Soudců to bylo z Izraelem zoufalé. Zejména tedy v době, kdy zemřel Jozue a otcové jeho generace, kteří znali Hospodina. **Po nich nastoupilo jiné pokolení, které neznalo Hospodina ani jeho dílo, jež pro Izraele vykonal. Izraelci se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích, a sloužili jiným bohům**. Jinými slovy řečeno, izraelský lid opustil Hospodina, odmítl Boha, a tudíž i jeho ochranu. A tak se stávalo to, co čteme dál: **Proto Hospodin vzplanul proti Izraeli hněvem a vydal jej do rukou plenitelů a ti jej plenili. Vydal je napospas okolním nepřátelům, že už vůbec před svými nepřáteli nemohli obstát**. Můžeme v tom spatřit jistou podobnost s dnešní dobou? Nepřipadáme si jako lidstvo vydání napospas plenitelům a virům? Nepřipadáme si tak, že nevíme, jak obstát? Zná dnešní generace Boha? Víme, že mnozí Ho neznají vůbec. Modleme se, aby v této době Ho mnozí ještě poznali. A hlásejme evangelium. Ten starozákonní příběh nás chce totiž i povzbudit. **Pokaždé, když byli Izraelci decimováni svými pleniteli, sténali před Hospodinem, volali k Němu, a on jim povolával soudce**. Tedy vůdce, kteří je vysvobozovali. Bůh je vysvobozoval a uzdravoval! Avšak když soudce zemřel, tak se znovu obraceli jinam, než k Hospodinu. A tak to bylo stále dokola. Proto Bůh znovu oznámil, že ty okolní pronárody nevyžene, ale že skrze ně bude zkoušet jejich víru.

Nevíme, bratři a sestry, jak dlouho nás bude plnit pronárod koronaviru a zda nám tu zůstane už napořád. To je otázka k počítání spíše pro odborníky. Z biblického pohledu však nás to má přivést k Tomu, abychom chodili za Bohem, v Něho doufali, modlili se a důvěřovali Mu. Důvěřovali v tom, že On je ten, který má spočítané své ovečky a hledá i tu jedinou zatoulanou. A nejen to, On, který **má spočítané všechny hvězdy, má spočítané i všechny vlasy na naší hlavě**. On o nás ví, tak si dobře spočítejme náklady svého života s vědomím, že bez Krista to prostě do nebe nedostavíme. Amen. Píseň Modlitba

Slovo poslání: 2. Korintským 5, 17-21

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

